

Si em preguntessin quin ha estat el discurs més complicat dels meus set mesos d'alcalde, segurament diria que aquest.

Potser perquè és més complex transmetre el que una sent i anhela amb profunditat des de fa temps, que preparar un discurs per a un acte concret que pots mirar una mica des de fora, encara que les paraules les escriguis igualment amb el cor.

Estic convençuda de que tots els que som avui aquí ens estimem Catalunya, cada un a la nostra manera i tots pensant que la nostra projecció de futur és la millor.

Però avui em toca a mi dedicar quatre paraules a aquesta Nació nostra. I aquestes, venint d'una alcalde d'Esquerra Republicana segurament no seran cap sorpresa per a ningú.

Sempre pensava que el meu ideal de Catalunya era un impossible i fent broma a casa sempre deia que si tenia la sort d'arribar a velleta m'agradaria veure i viure una Catalunya independent.

Pensava que el meu ideal era impossible fins que un dia, de sobte, gairebé ens vam acostar a la frase del gran Estellés i una mica, només una mica, no vam poder més. Va ser a la manifestació del 2010 quan les retallades de l'Estatut per part del Tribunal Constitucional ens van fer sortir al carrer. Jo aquella vegada no hi vaig poder ser.

Després d'això ens hem aplegat en manifestacions multitudinàries, d'aquelles en les que no et pots moure ni mig mil·límetre del teu lloc, ens hem donat les mans de dalt a baix del país, hem creat un mosaic de manera extraordinàriament ordenada (diria que cap dels assistents confiàvem massa en el resultat, que va ser espectacular), i hem acompanyat emocionats un punter gegant.

Sempre ho hem fet de manera pacífica i amb tota l'alegria del món. Ho hem fet amb els nostres amics, i la nostra família. Ho hem fet amb una paciència infinita i amb l'esperança en una única fita: el dret a l'autodeterminació.

Hem fet totes aquestes accions alegres i pacífiques cada 11 de setembre durant aquests darrers anys. Però aquest 2016 sembla que molts estem cansats.

És cert que resulta fatigós mostrar contínuament la nostra disconformitat amb un encaix d'Estat que no respecta els nostres drets fonamentals com a Nació. Però no ens podem permetre estar cansats.

Aprofitem la commemoració d'un setge brutal de catorze mesos a la ciutat de Barcelona per fer sentir la nostra veu al món, per això no ens podem permetre estar cansats.

L'exercit borbònic va llançar 30.000 bombes sobre una ciutat que va resistir fins al final de manera extraordinària. No ens podem permetre estar cansats.

Es va lluitar cos a cos, casa per casa, durant el que deuria ser un infern interminable per als defensors. Vam perdre tots els nostres drets. Avui no podem estar cansats.

Hi ha hagut molts anys de silenci, molts anys de celebració clandestina, i moltes persones que s'han quedat pel camí.

Representem un episodi minúscul dins la història del nostre poble i tenim a l'abast les eines que ens ofereix la democràcia. Tenim l'oportunitat de demostrar que seguim lluitant pel que volem. Podem fer escoltar la nostra veu arreu del món especialment un dia a l'any. Avui. I no podem permetre'ns estar cansats.

Els nostres avis, els nostres pares... no ho van tenir tant fàcil. Si no ho fem per nosaltres, fem-ho per ells. I pels nostres fills.

M'agradaria demanar-vos que us replantegeu ser a qualsevol dels punts de concentració aquesta tarda. Sé que molts encara que no heu pensat assistir-hi teniu clara la vostra posició. Però ara mateix no n'hi ha prou amb tenir-ho clar. Hem d'explicar i demostrar que ho tenim clar.

Com diu l'Ignasi Termes "No sigueu espectadors de l'Onze de setembre, sigueu l'Onze de setembre!"

Jo hi seré. Com a ciutadana, com a mare, com a dona d'Esquerres, com a republicana, com a alcaldessa. I si avui estic cansada, ja descansaré demà.

Visca Catalunya lliure!

11 de setembre de 2016